

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

NINOTAIRES D'ÈXIT

El dibuixant berguedà Jaume Capdevila, en Kap, ha obtingut el primer i el tercer guardó del premi Press Cartoon Europe, considerat un dels més prestigiosos pels ninotaires. No el conec però el procuro seguir a tots els mitjans a on publica els seus treballs. Ha arribat realment al capdamunt de tot, amb premis i reconeixements, present ara a La Vanguardia, al Mundo Deportivo i amb publicacions en altres mitjans internacionals de gran prestigi sense oblidar les seves arrels i l'origen. Segueix apareixent en aquest diari, al suplement dels dissabtes de la seva comarca, i puc acreditar que està sempre disponible per fer un dels seus dibuixos en qualsevol publicació modesta que tingui la traça d'apropar-se a ell i demanar-l'hi. Sense manies, sense reserves i sense estiraments de barbata. Això el fa encara més gran. És com si Messi s'apuntés a jugar de tant en tant amb un equip de

barri de futbol sala pel sol fet que l'hi han demanat. Gay Talese, el gran i admirat periodista americà, ha fet sempre gala que un cronista de debò ho ha de ser quan entrevista Frank Sinatra o quan cobreix un incendi d'uns baixos en un gratacel de Brooklyn. Moltes vegades, aquestes notícies d'aparença menor són les que tenen el valor veritable de l'autenticitat. Els que són els millors en el que fan però segueixen atents a tot el que es mou al seu entorn proper engrandeixen la seva figura. En Kap em recorda constantment el també molt gran Perich i els seus gats. I un noi una mica maldestre, a qui no veig des del temps d'estudiant, diferent fins i tot per la seves dimensions majors que la resta d'alumnes, amb qui vaig compartir aules i estades al bar del Lluís de Peguera. Mentre els altres parlàvem, ell escoltava, deixava anar alguna frase curta i dibuixava contínuament en qualsevol suport. Els nostres camins

es van anar separant però ell ja era el ninotaire del Regió7. És en Manel Fontdevila, un altre monument al talent i a la bonhomia peculiar. Fa anys que hi he perdut el contacte, però crec guardar la cartolina dibuixada que em va fer per retreure'm a la seva manera les «campanes» que feia quan no era capaç de combinar feina i estudis nocturns. Era quan algú gosava telefonar a secretaria de l'institut per anunciar que hi havia una bomba que casualment explotaria a l'hora exacta en què hi havia una examen de final de trimestre pel qual molts no havíem estudiat gaire o gens. Canviàvem examen pel bar de la plaça Espanya mentre «l'insti» s'anava buidant d'estudiants i professors resignats. El Manel somreia i seguia fent gargots amb vida pròpia en qualsevol paperot. Recordo als estudiants actuals que no se'ls acudeixi per cap raó provar-ho (fer telefonades anònimes amb anuncis falsos). Els mitjans policials per controlar aquestes

trucades eren predigitals i encara faltava molt temps perquè Fernández Díaz fos nomenat de l'Interior. No s'havien promulgat algunes de les lleis amb què s'han detingut els titellaires de Madrid, ofici cosí dels que fan caricatures i que condicionen tantes persones en la seva llibertat d'expressió. Al Manel, jo li admirava com era capaç d'explicar amb dos nínots el que a mi em costava diverses pàgines. I, a més, ell feia riure i divertia. Aquesta rara habilitat sempre m'ha despertat una enveja sana. No he sabut entendre mai com ho fan però valoro el seu treball com un dels més talentosos dels que es poden fer en mitjans de comunicació. Un únic missatge que et deixa rient i pensant tot d'una. En tots aquests anys, els ninotaires han vist que el seu ofici és d'alt risc. Fer riure és posar-se en perill. No tinc notícia que al Kap li hagin «picat la cresta» per via judicial, mentre que en Manel Fontdevila va passar per un suc-

cedani de consell de guerra maldestre per fer broma a El Jueves sobre l'aleshores príncep i avui rei d'Espanya. Després va arribar l'assalt al Charlie Hebdo i la cosa ja va agafar aires de tragèdia. Al Magreb, els seus col·legues no poden ni plantejar-se fer humor de reis, prínceps o presidents de repúbliques. És igual si són elegits pel poble o no. Amb això no s'hi juga allà, a risc d'anar a parar entre reixes. Sorpren que alguns polítics d'aquí que s'alarmen i denuncien aquestes pràctiques de l'altra banda del Mediterrani siguin els autors intel·lectuals (per dir-ho que s'entengui) de lleis com l'anomenada «Mordassa», que vol condicionar els treballs de creació escrita, dibuixada o fotogràfica que puguin anar en contra del que algú en diu el «sistema». Quan ho escolto o bé ho lleigeixo, les ganes de ser un «antisistema» em surten per tots els porus de la pell i m'esforço per escriure tal com el Kap i el Fontdevila dibuixen. És obvi que no me'n surto, però seguiré perseverant fins al final o fins que la policia vingui a detenir-me.

EN LA MORT DEL MIQUEL

TRIBUNA

Joan Badia, Josep Huguet,
Ignasi Perramon i Pep Selga

El dia 16 de febrer passat va morir Miquel Asensio, amic entrançable per a molts de nosaltres, però també una figura important en el panorama de la nostra ciutat. La seva trajectòria podria molt bé ser paradigmàtica de la que hem seguit molts de nosaltres: vitalista i apassionat, generós i lleial amb els amics, va viure una joventut inquieta formant-se en l'escoltisme i militant en organitzacions que lluita-

ven per la democràcia al nostre país, fins a una maduresa fecunda en realitzacions empresarials i en activitats polítiques de responsabilitat. Miquel Asensio (1951-2016) va passar, com molts de nosaltres, per l'escoltisme i grups d'inspiració cristiana (empremta de mossèn Josep Junyent), on vam aprendre a comprometre'ns en la transformació i millora de la societat. Sense solució de continuïtat, va militar a la Unió Socialista del Bages i al PSAN (Partit Socialista d'Alliberament Nacional), des d'on va contribuir a fundar la Unió de Pagesos a la nostra comarca i l'Assemblea del Bages. Llibertat, democràcia, socialisme, alliberament nacional dels Països Catalans... Aquests van ser els valors pels quals va lluitar el Miquel, primer contra la dictadura franquista, després en una societat sovint massa conformista amb l'estatu quo. En aquesta lluita, el Miquel va demostrar

que era un bon estrateg, decidit i murri. Defensava les seves opinions amb veheència, sense defalliment. Va ser una gran lluitador per la justícia i la independència, pel repartiment de la riquesa i per fer realitat el vell lema de «la terra per a qui la treballa». Format en enginyeria tècnica agrònoma, amb amplis coneixements d'economia i apassionat per la història, va contribuir a crear diverses empreses, entre les quals destaca Inoxforma, amb Jordi Serra. Aquesta «petita» empresa és realment un cas paradigmàtic d'èxit empresarial, ja que va aconseguir superar la crisi a base d'esforç, d'innovació i de gestió intel·ligent. Actualment exporta arreu del món: des del nord d'Àfrica fins a Finlàndia i Rússia. Quan el Miquel ens n'explicava les vicissituds, fins i tot en els moments més difícils i durs, se li encenien els ulls i tot ell traspuava il·lusió.

Aquesta passió per l'economia productiva, per produir per poder repartir, el va portar a representar la petita i mitjana empresa al Consell Social de la Universitat Politècnica de Catalunya, amb nomenament del Parlament. La seva activitat en aquest àmbit ha estat notable, amb aportacions crítiques sobre la gestió de la universitat i l'apropament al món de l'empresa. L'any 2001 va entrar a Esquerra, perquè va entendre que era la millor eina per fer possible la justícia social i la llibertat del nostre país. Amb perseverança i molta il·lusió va participar, tot i saber-se malalt, en els actes de mobilització massiva per la independència. I sempre amb la Montse al seu costat, amiga fidel i companya inseparable fins al darrer sospir. El seu exemple ens serà un estímul per continuar la lluita per la gent d'aquest país nostre que ell tant es va estimar. Pensarem en ell i el portarem al cor.

VOLS ANAR A L'ÚLTIMA MODA ?

Regala actualitat, regala Regió7

Subscripcions a la teva mida

Informa't al 93 877 22 33 o subscripcions@regio7.cat

